U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Jiřího Pally a JUDr. Marie Turkové v právní věci žalobce: **JUDr. Z. A.**, proti žalované: **Oborová zdravotní pojišťovna zaměstnanců bank, pojišťoven a stavebnictví**, se sídlem Roškotova 1225/1, Praha 4, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 19. 9. 2011, č. j. 11 Ad 9/2010 - 71,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Rozhodnutím rozhodčího orgánu žalované ze dne 28. 1. 2010, č. j. RO 356/0941008074/2009, bylo zamítnuto odvolání žalobce proti platebním výměrům žalované ze dne 21. 8. 2009, č. j. 0941008074/PVDP1/2009 a č. j. 0941008074/PVPE1/2009, jimiž byla žalobci uložena povinnost zaplatit dlužné pojistné na veřejné zdravotní pojištění ve výši 21 334 Kč a penále ve výši 13 246 Kč.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce včasnou správní žalobu spojenou s návrhem na vydání předběžného opatření spočívajícího v odložení vymáhání částek vyměřených výše uvedenými platebními výměry do právní moci rozhodnutí o žalobě.

Usnesením Městského soudu v Praze ze dne 19. 9. 2011, č. j. 11 Ad 9/2010 - 71, byl odmítnut návrh žalobce na nařízení předběžného opatření, jímž by soud uložil žalovanému správnímu úřadu povinnost odložit vymáhání částek vyměřených platebními výměry č. 0941008074/PV/DP1/2009 na částku 21 334 Kč a č. 094100074/PV/PE1/2007 na částku 13 246 Kč. V odůvodnění tohoto usnesení soud uvedl, že podle § 38 odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) je nepřípustný návrh na předběžné opatření, pokud lze návrhu na zahájení řízení přiznat odkladný účinek nebo pokud odkladný účinek nastává ze zákona. Předběžné opatření tedy podle soudu přichází v úvahu tehdy, pokud je třeba zatímně upravit poměry účastníků, tj. do doby, než je rozhodnuto ve věci samé. Žalobce nepodal žádost o přiznání odkladného účinku žalobě a soud tedy s ohledem na § 38 odst. 3 s. ř. s. dospěl k závěru, že

nařízení předběžného opatření brání v dané věci možnost domoci se při splnění zákonných předpokladů téhož účinku podáním návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě. Z tohoto důvodu soud podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. návrh žalobce na vydání předběžného opatření jako nepřípustný odmítl. Soud zároveň poučil stěžovatele o tom, že proti rozhodnutí není podle § 104 odst. 3 písm. b) a c) s. ř. s. přípustná kasační stížnost.

Ve včasné kasační stížnosti žalobce (dále jen „stěžovatel“) namítl, že byl soudem nesprávně poučen o nepřípustnosti podání kasační stížnosti. Rozhodnutí o předběžném opatření totiž zásadním způsobem zasahuje do jeho práv a povinností, proto je vyloučeno, aby kasační stížnost proti němu byla nepřípustná podle § 104 odst. 3 písm. b) s. ř. s. Stěžovatel dále uvedl, že argument soudu odůvodňující nepřípustnost nařízení předběžného opatření odporuje ústavním principům i zákonu. Částky vyměřené platebními výměry jsou konkrétně vyčíslitelné, a proto těžko umožňují domáhat se soudní ochrany proti nenahraditelné újmě, o níž se zmiňuje dikce § 73 odst. 2 s. ř. s. týkající se přiznání odkladného účinku. Stěžovatel dále uvedl, že částky ve výši 21 334 Kč a 13 246 Kč tvoří mnohonásobek jeho měsíčního příjmu. Hrozí mu tedy vážná újma, která však nedosahuje míry újmy nenahraditelné. Proto měl soud rozhodnout o návrhu na vydání předběžného opatření podle § 38 odst. 3 s. ř. s. Stěžovatel proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení Městského soudu v Praze ze dne 19. 9. 2011, č. j. 11 Ad 9/2010 - 71, zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Vyjádření žalovaného ke kasační stížnosti nebylo podáno.

Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl z následujících důvodů:

Důvody nepřípustnosti kasační stížnosti jsou upraveny v § 104 s. ř. s. Podle odst. 3 písm. c) tohoto ustanovení je nepřípustná kasační stížnost proti rozhodnutí, které je podle své povahy dočasné. Rozhodnutí o předběžném opatření je úkonem, který slouží k zatímní (tj. přechodné) úpravě poměrů účastníků (§ 38 odst. 1 s. ř. s.), a to do doby, než se změní poměry nebo než bude pravomocně rozhodnuto o věci samé. Předběžné opatření zaniká nejpozději dnem, kdy se rozhodnutí soudu, jímž se řízení končí, stalo vykonatelným (§ 38 odst. 4 s. ř. s.). Rozhodnutí o předběžném opatření je tedy rozhodnutím dočasným, neboť má pouze omezené trvání. Není-li totiž zrušeno soudem, zaniká ze zákona. Dočasnou povahu má i rozhodnutí, jímž byl návrh na vydání předběžného opatření odmítnut, jako tomu bylo i v posuzovaném případě. Odmítavé rozhodnutí totiž nijak nepředjímá postup soudu při rozhodování o věci samé. Soud totiž musí pokračovat v řízení o žalobě proti rozhodnutí rozhodčímu orgánu žalované, jehož zrušení se stěžovatel domáhá ve své žalobě. Proti konečnému rozhodnutí Městského soudu v Praze o této žalobě pak bude moci stěžovatel podat žalobu. V nepřípustnosti kasační stížnosti proti napadenému usnesení Městského soudu v Praze, které je svoji povahou dočasné, tedy nelze spatřovat porušení ústavních práv stěžovatele.

Jelikož tedy kasační stížnost proti výše uvedenému usnesení Městského soudu v Praze je podle § 104 odst. 3 písm. c) s. ř. s. nepřípustná, Nejvyšší správní soud ji podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. odmítl.

Nejvyšší správní soud podotýká, že při rozhodování vycházel ze své ustálené judikatury. V této souvislosti lze odkázat kupříkladu na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 1. 2004, č. j. 1 Ans 2/2003 - 35, publikované jako č. 762/2006 Sb. NSS, případně na usnesení ze dne 22. 12. 2004, č. j. 5 As 52/2004 - 172, publikované jako č. 507/2005 Sb. NSS. Názor žalobce, že není dán důvod nepřípustnosti kasační stížnosti podle § 104 odst. 3 písm. b) s. ř. s., není právně relevantní, neboť kasační stížnost byla odmítnuta na základě písmena c) téhož ustanovení. Proto ani skutečnost, že Městský soud v Praze do poučení o nepřípustnosti kasační stížnosti nesprávně odkázal i na § 104 odst. 3 písm. b) s. ř. s., nemá vliv na posouzení dané věci.

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 3 věty první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byla kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. ledna 2012

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu